

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **nezl. T. T. M. N.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2019, č. j. 43 A 67/2018 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyni **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 9. 5. 2018, č. j. 110266-3/2018-OPL, a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Citovaným rozhodnutím ministr zahraničních věcí (MgA. Martin Stropnický) zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) ze dne 30. 1. 2018, č. j. 3852/2017-HANOI-13/a, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a zastaveno řízení o této žádosti dle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Dne 24. 11. 2017 obdržel zastupitelský úřad prostřednictvím datové schránky žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny dle § 42a zákona o pobytu cizinců. Současně zastupitelský úřad obdržel i žádost žalobkyně o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu s poukazem na § 169d odst. 3 větu první zákona o pobytu cizinců, podle níž lze od dané povinnosti v odůvodněných případech upustit. Žalobkyně přitom odkázala na faktickou

nemožnost osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu – a to zejména v důsledku nemožnosti předchozího sjednání termínu či registrace prostřednictvím systému Visapoint. O registraci v tomto systému se žalobkyně pokoušela několik měsíců, avšak marně. Žádné termíny nebyly k dispozici a jiný způsob sjednání termínu osobního podání žádosti nebyl zastupitelským úřadem od 15. 8. 2017 akceptován. Do tohoto data se žalobkyně také každé pondělí v úředně vymezených hodinách marně dostavovala po dobu 2 měsíců před zastupitelský úřad, kde probíhal za strany úředníků náhodný výběr osob, které poté byly vpущeny do prostor zastupitelského úřadu a bylo jim umožněno osobně podat jejich žádosti. Ani tento systém tzv. živé fronty, ani systém Visapoint žalobkyni neumožnil osobně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu; k 31. 10. 2017 navíc došlo k ukončení provozu systému Visapoint s tím, že nový systém má být připravován na období od 1. 12. 2017.

[3] Zastupitelský úřad usnesením ze dne 30. 1. 2018 žádosti žalobkyně o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti nevyhověl a řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zastavil. Zdůraznil, že skutečnost, že systém Visapoint nenabízel dostatek termínů k osobnímu podání žádosti, nebyla zapříčiněna nefunkčností systému, nýbrž počtem žadatelů o vydání povolení k dlouhodobému pobytu a trvalému pobytu, který převyšoval kapacity zastupitelského úřadu. Tvrzení o náhodném výběru osob čekajících před zastupitelským úřadem v období před 15. 8. 2017 odmítl jako nepravdivé, nicméně připustil možnost, že na žalobkyni, která se do fronty dostavila, nepřišla řada. K období listopadu 2017 pak konstatoval, že sjednání termínu pro osobní podání žádosti nebylo možné, což bylo objektivně odůvodněno potřebou organizačně a technicky se připravit – v návaznosti na zrušení systému Visapoint – na nový systém.

[4] Proti usnesení zastupitelského úřadu podala žalobkyně rozklad, který ministr zahraničních věcí výše uvedeným rozhodnutím ze dne 9. 5. 2018 zamítl a napadené usnesení potvrdil. V odůvodnění uvedl, že důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti posuzuje vždy zastupitelský úřad na základě svého správního uvážení a musí se jednat o důvody, které žadateli objektivně brání v tom dostavit se fyzicky k osobnímu podání žádosti. V praxi se jedná zejména o důvody zdravotní – tedy důvody na straně cizince. K důvodům či překážkám na straně zastupitelského úřadu pak výslovně uvedl: *„Nelze tedy přisvědčit tvrzení, že odůvodněným případem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti je v jeho případě objektivní překážka na straně ZÚ, a to z tohoto důvodu, že zákonodárce neprojevil vůli upravit takto detailně důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti a záměrně ponechal posouzení všech relevantních okolností na zastupitelském úřadě. Nemůže se však jednat o důvody tkvící v tom, že účastník řízení rezignoval na získání termínu prostřednictvím objednávacího systému Visapoint v době jeho plné funkčnosti v říjnu 2017 a místo toho si v toto době naplánoval bez objednaného termínu k osobnímu podání žádosti cestu na ZÚ, kde mu toto podání zcela logicky umožněno nebylo, nebo důvody spočívající v přechodu z jednoho objednávacího systému na jiný, kdy přechodnou dobu nebyl žádný objednávací systém v provozu“*. K argumentaci žalobkyně odkazující na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak poukázal na novelu zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 222/2017 Sb., s účinností od 15. 8. 2017, s tím, že *„nikoli každý má právo na podání žádosti, ale pouze ten, kdo vyhoví požadavku na sjednání termínu osobního podání žádosti (viz systematika ustanovení § 169d, § 169f a § 169h zákona č. 326/1999 Sb.)“*. V daném případě však žalobkyně tomuto požadavku nevyhověla.

II. Rozhodnutí krajského soudu

pokračování

[5] Proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí podala žalobkyně správní žalobu, kterou krajský soud shledal důvodnou a napadené rozhodnutí pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud vycházel z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že žadatel o pobytový titul má právo na spravedlivý proces, které zahrnuje také možnost podat žádost v reálném čase a lidsky důstojným způsobem. Na tomto nic nezměnila ani novela zákona o pobytu cizinců provedená zákonem č. 222/2017 Sb. Pojem „odůvodněný případ“ dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců je potřeba podle názoru krajského soudu vyložit tak, že *„zahrnuje též situaci, kdy žadateli není umožněno podání žádosti v přiměřeném časovém horizontu lidsky důstojným způsobem, která může být způsobena též nefunkčností nebo neexistencí systému pro získání termínu.“* A bylo na stěžovateli, aby z tohoto pohledu konkrétní případ žalobkyně posoudil, což se nestalo. Podle krajského soudu totiž nelze souhlasit se zjednodušeným závěrem stěžovatele, že systém Visapoint lze považovat za funkční, plnil-li funkci regulace počtu podávaných žádostí, jestliže nevyhovoval výše uvedenému požadavku na podání žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem. Tímto se však stěžovatel s ohledem na svůj právní názor nezabýval, a pokud tak neučinil, je jeho rozhodnutí v konečném důsledku nepřezkoumatelné, neboť chybí posouzení relevantních skutečností, které je třeba v dalším řízení doplnit.

[7] Závěrem v odůvodnění svého rozsudku krajský soud připustil, že zastupitelský úřad může na omezenou dobu pozastavit přijímání žádostí (například z technických a organizačních důvodů při nasazení nového systému objednávání), pokud taková výluka netrvá nepřiměřeně dlouho. Avšak ve vztahu k žadatelům, kteří se pokoušeli o sjednání termínu v předchozím období, nelze tuto výlukou či přechodné období během listopadu 2017 posuzovat izolovaně. Příprava nového mechanismu přijímání žádostí může způsobit technické komplikace, které vyústí v dočasné omezení či uzavření správního úřadu, tato situace však nemůže být kladena k tíži adresátů veřejné moci. Proto musí být doba, po níž nebylo možné podávat žádosti, hodnocena ve spojení s předchozím obdobím, kdy se žadatel – zde žalobkyně pokoušela neúspěšně o získání termínu, a přiměřenost této doby musí být hodnocena jako celek.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Konkrétně se dovolával důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, a dále důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení.

[9] Podle stěžovatele krajský soud svůj rozsudek zatížil vadou nepřezkoumatelnosti, neboť vzal za základ nesprávně zjištěný skutkový stav věci a zabýval se otázkou fungování objednávacího systému Visapoint, který však v relevantní době, tj. v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně dne 24. 11. 2017, již nebyl funkční. Tento systém byl v době podání žádosti ukončen a relevantním skutkovým stavem

v projednávané věci tak bylo podle stěžovatele pouze období dočasného omezení možnosti se objednat k osobnímu podání žádosti v listopadu 2017, kdy se přecházelo na nový objednávací systém. Navíc, i kdyby stěžovatel připustil, že bylo relevantní i předcházející období, pak poukázal na to, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno stran tvrzení o marných pokusech o registraci v systému Visapoint (z fotodokumentace přiložené k její žádosti totiž není patrné, že to byla právě žalobkyně, kdo se v doložených termínech neúspěšně pokoušel o registraci v daném systému).

[10] Z hlediska tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku stěžovatel uvedl, že se důvody, pro které žalobkyně požadovala upuštění od povinnosti osobního podání své žádosti, dostatečně zabýval a závěry krajského soudu neobstojí ani ve světle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel dle svého tvrzení postupoval plně v souladu s touto judikaturou a připomněl, že k dočasnému omezení provozu na daném zastupitelském úřadu došlo právě z důvodu přechodu na nový objednávací systém, který by umožnil žadatelům v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem sjednat si termín k osobnímu podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Toto dočasné omezení provozu podle stěžovatele sledovalo legitimní cíl, nebylo svévolné a z časového hlediska nepřiměřené a ani nepřekročilo meze toho, co bylo v dané situaci s ohledem na konkrétní destinaci nezbytné. Je proto *a priori* vyloučeno, aby se mohlo jednat o důvod pro upuštění od osobního podání žádosti. V závěru kasační stížnosti odkázal stěžovatel na skutkové a právně obdobné případy, které řešily jiné soudy v první instanci a shora uvedenému přisvědčily – viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 6. 2018, č. j. 52 A 11/2018 - 164, a dále rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2018, č. j. 14 A 27/2017 - 73, a ze dne 17. 12. 2018, č. j. 11 A 120/2018 - 35.

[11] Žalobkyně se k předložené kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podstatou věci je přezkum rozhodnutí stěžovatele, resp. ministra zahraničních věcí (který není samostatným žalovaným správním orgánem – shodně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 Azs 341/2018 - 35, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 276/2018 - 47, či ze dne 21. 11. 2018, č. j. 9 Azs 372/2018 - 25), kterým potvrdil usnesení zastupitelského úřadu vydané dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jenž stanovil (ve znění účinném pro nyní posuzovanou věc) následující:

pokračování

„Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu“.

[15] V daném případě se snažila žalobkyně podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky, přičemž zákon předpokládá jako základní pravidlo osobní podání této žádosti na zastupitelském úřadě – viz § 42a odst. 4 ve spojení 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců; současně však z tohoto pravidla, resp. povinnosti osobního podání žádosti stanoví ve výše citovaném ustanovení výjimku s tím, že zastupitelský úřad od této povinnosti může v „*odůvodněných případech*“ upustit. Co se rozumí pod pojmem odůvodněné případy, ovšem zákon o pobytu cizinců nijak blíže nerozvádí. Jedná se o typický neurčitý právní pojem, o jehož výkladu v tom smyslu, zda ho lze vztáhnout nejen k důvodům na straně cizince, nemá Nejvyšší správní soud pochyb – a to zejména s ohledem na bohatou judikaturu reprezentovanou primárně dvěma rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS, a č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, č. 3603/2017 Sb. NSS.

[16] Tato judikatura stojí na základní premise, podle které povinnost osobního podání žádosti má smysl a není samoučelná, avšak nesmí být zneužívána „*ke svévolnému faktickému bránění žadatelům své žádosti vůbec podat, a tím k faktickému znemožnění ucházet se o pobytová oprávnění v České republice*“ (viz bod 94 *in fine* odůvodnění rozsudku č. j. 10 Azs 153/2016 – 52).

[17] Veřejná správa je proto povinna umožnit žadatelům podat jejich žádost v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem. V opačném případě, pokud tomu není schopna veřejná správa dostát, neboť konkrétní podmínky fakticky neumožňují osobní podání (ať již jej zastupitelský úřad určuje pomocí systému Visapoint či jinak), je namíste od povinnosti osobního podání upustit. Uvedené má základ v právu na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, které v sobě zahrnuje mj. i předvídatelné a běžným žadatelem obvykle splnitelné procedurální podmínky podání a vyřízení žádosti, k nimž je nutno počítat právě možnost podat žádost v přiměřeném čase a lidsky důstojným způsobem. Nic na tom nemění a ani nemůže změnit později přijatá novela zákona o pobytu cizinců provedená zákonem č. 222/2017 Sb., na kterou v tomto ohledu zcela nepřipadně odkazoval stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí.

[18] Stručně shrnuto: nejen z důvodů na straně cizince (např. zdravotních či jiných), ale i z důvodů na straně veřejné správy – tedy zastupitelského úřadu lze dospět k závěru, že se jedná o zákonem předvídaný odůvodněný případ, pro který je možné upustit od osobního podání žádosti. Touto optikou měl stěžovatel posuzovat případ žalobkyně, což zjevně neučinil. Naopak, postupoval velmi zjednodušeně až zkratkovitě, když odkazoval na

novou právní úpravu a především pak na to, že žalobkyně rezignovala na objednání termínu osobního podání žádosti v době plné funkčnosti systému Visapoint v říjnu 2017 a namísto toho podala žádost prostřednictvím datové schránky v listopadu 2017, kdy docházelo k přechodu na jiný objednávací systém, a aktuálně tak žádný nebyl v provozu. Skutečnost, že v listopadu 2017 nebyl dočasně v provozu žádný objednávací systém sám o sobě, však není stěžejním problémem posuzované věci.

[19] Ostatně ani sama žalobkyně svoji žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti takto neodůvodňovala a odkazovala zejména na nemožnost podat žádost po dobu několika měsíců – a to v důsledku faktické nefunkčnosti systému tzv. živé fronty a systému Visapoint až do října 2017. Absenci jakéhokoli objednávacího systému v listopadu 2017 tak lze vnímat spíše jako pomyslnou „poslední kapku“, která žalobkyni vedla k jakémusi nouzovému podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu prostřednictvím datové schránky, a to spolu s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. Tato žádost žalobkyně je přitom založena kumulací několika důvodů vztahujících se (i) k organizaci tzv. živé fronty před zastupitelským úřadem, (ii) k fungování objednávacího systému Visapoint do října 2017 a (iii) k absenci jakéhokoli objednávacího systému v listopadu 2017.

[20] Tento kontext je tedy třeba reflektovat a není možné žádost žalobkyně posuzovat izolovaně pouze ve vztahu k období listopadu 2017, jak uvedl již krajský soud. Nejvyšší správní soud v tomto směru naprosto souhlasí s krajským soudem, jehož rozsudek rozhodně není možné považovat za nepřezkoumatelný, jak namítal stěžovatel [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[21] Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, z hlediska přezkoumatelnosti rozsudku je správní soud povinen vypořádat především žalobní argumentaci; viz rozsudky ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019 - 50, ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153, ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 80/2011 - 122, ze dne 29. 4. 2014, č. j. 2 As 23/2014 - 34, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 - 56, či ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 - 192. To krajský soud nepochybně učinil a svůj závěr založil na tom, že případ žalobkyně bylo nutno posoudit v kontextu toho, zda jí bylo – nejen v období listopadu 2017, ale i v období předcházejícím – umožněno podání žádosti v přiměřeném čase a lidsky důstojným způsobem. Tento závěr krajského soudu je plně srozumitelný, jasný a přezkoumatelný.

[22] Nesouhlas stěžovatele se závěrem krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, ale je otázkou jeho věcné správnosti, resp. zákonnosti; viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163. To je však věcí jinou, kterou se zdejší soud zabýval následně – při věcném posouzení druhé kasační námitky týkající se nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[23] Nejvyšší správní soud ani tuto námitku stěžovatele nepovažoval za důvodnou, neboť závěr krajského soudu plně koresponduje se závěry výše citované judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Tvrdí-li stěžovatel opak, zjevně se mýlí, což je dáno jeho poněkud zjednodušujícím a zužujícím pohledem na případ žalobkyně, který není možné ukotvit toliko k období listopadu 2017, kdy žádný objednávací systém nefungoval. Je sice pravdou, že žalobkyně svoji žádost podala datovou schránkou v listopadu 2017, nicméně předcházelo tomu poměrně dlouhé období, po které podle svých tvrzení nebyla schopna podat žádost osobně, a to z důvodů stojících na straně

pokračování

zastupitelského úřadu. Všechny tyto důvody bylo nutné zohlednit a důkladně posoudit na kumulativním základě, jak již bylo naznačeno shora. To stěžovatel evidentně neučinil, neboť – veden nesprávným právním názorem – se soustředil v podstatě pouze na objednáací systém Visapoint, resp. jeho ukončení v období listopadu 2017, které se snažil setrvale obhájit jako opatření legitimní, které nebylo svévolné ani nepřiměřené a odpovídalo dosavadní judikatuře. Na to, zda dosavadní judikatuře odpovídalo i období předchozí, kdy se žalobkyně snažila o osobní podání žádosti, však stěžovatel rezignoval. A poukázali na skutečnost, že žalobkyně stran svých marných pokusů o osobní podání žádosti neunesla důkazní břemeno, nelze než uvést, že touto okolností se mohl a měl stěžovatel podrobněji zabývat v rámci řízení o rozkladu, což neučinil. Své rozhodnutí založil na tom, že se žalobkyni nepodařilo předem sjednat termín osobního podání, přičemž připustil, že počet termínů je omezený, nemohou se tedy zaregistrovat všichni zájemci a systém Visapoint vlastně plnil funkci jejich regulace.

[24] Uvedené je třeba důrazně odmítnout a zopakovat, že v právním státě nelze akceptovat, aby povinnost osobního podání žádosti byla aplikační praxí zneužívána k regulaci žadatelů a ve výsledku vedla k faktické nemožnosti některých z nich vůbec žádost podat (k tomu srov. výše citovanou judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, jakož i nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 - 54, č. 3904/2019 Sb. NSS). Stejně tak nelze akceptovat, aby stěžovatel důvody svého zamítavého rozhodnutí *de facto* doplňoval a prostřednictvím kasační stížnosti se snažil „dohnat“ to, co měl učinit již ve správním řízení – tedy zhodnotit skutkový stav věci v celém jeho souhrnu a příp. ho i doplnit ve vazbě na tvrzení žalobkyně, že již několik měsíců před listopadem 2017 se neúspěšně snažila o osobní podání žádosti o dlouhodobý pobyt. Při posuzování toho, zda se v daném případě jednalo o „odůvodněný případ“ podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, bylo nutno navíc citlivě zohlednit i to, že žadatelka je nezletilou osobou, která žádala o dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

[25] Ve světle všech shora uvedených skutečností tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že jakkoli je ve výsledku (co do výroku) rozhodnutí krajského soudu věcně správné, nebylo na místě vzít jako zrušovací důvod vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nýbrž vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobou napadené rozhodnutí totiž bylo způsobilé přezkumu, o čemž ostatně svědčí i to, že ho krajský soud fakticky přezkoumal a dospěl ke zcela odůvodněnému závěru, že se stěžovatel náležitě nezabýval hodnocením všech skutkových okolností případu žalobkyně, u níž je nutno mít v potaz její osobní situaci a celkovou dobu, po kterou tvrdila nemožnost osobního podání žádosti, příp. v tomto ohledu doplnit dokazování, jak předpokládá právě § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[26] Tuto dílčí korekci, která se týká toliko nesprávné subsumpce zjištěné vady řízení pod příslušné ustanovení s. ř. s., provedl Nejvyšší správní soud bez toho, aby napadený rozsudek zrušil. Při opačném řešení, tj. zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení, by další postup krajského soudu spočíval jen v tom, že by vydal nový rozsudek se shodným výrokem a pouze částečně jiným odůvodněním a subsumpcí pod jinou vadu řízení. Důvodnost kasační stížnosti by pak fakticky spočívala v tom, že by část odůvodnění rozsudku krajského soudu byla nahrazena závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu; obdobně srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 – 93, č. 781/2006 Sb. NSS, či ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 – 106.

[27] Závěrem, již jen pro úplnost, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poznamenat, že na stejných argumentačních základech jako tento rozsudek, stojí též *ratio decidendi* rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2019, č. j. 5 Azs 234/2018 - 43, který ve skutkově i právně obdobné věci zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 6. 2018, č. j. 52 A 11/2018 - 164, na který odkazoval stěžovatel. Kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, č. j. 11 A 120/2018 - 35, na který rovněž stěžovatel odkazoval, je vedena Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 Azs 419/2018 a dosud o ní nebylo rozhodnuto. Naopak rozhodnuto již bylo o kasační stížnosti proti poslednímu rozsudku, který stěžovatel ve své kasační stížnosti zmínil, a sice rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2018, č. j. 14 A 27/2017 - 73; kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 1 Azs 176/2018 - 54, zamítnuta, nicméně jeho závěry odpovídají poněkud odlišné skutkové situaci, kdy soud v rámci projednání tzv. zásahové žaloby nepovažoval za nepřiměřené dočasné uzavření konzulárního úseku zastupitelského úřadu po dobu 11 dnů v srpnu 2017. Obecná právní východiska jsou však i v této věci stále stejná, neboť i zde Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že *„je podstatné, zda šlo o svévolný a nepřiměřený zásah a zda tento zásah v projednávané věci neznemožnil žadatelům podat žádost v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem“*.

V. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že podanou kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšné žalobkyni žádné náklady v tomto řízení nevznikly, takže ji Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 17. dubna 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu